

Τίτλος Εργασίας:

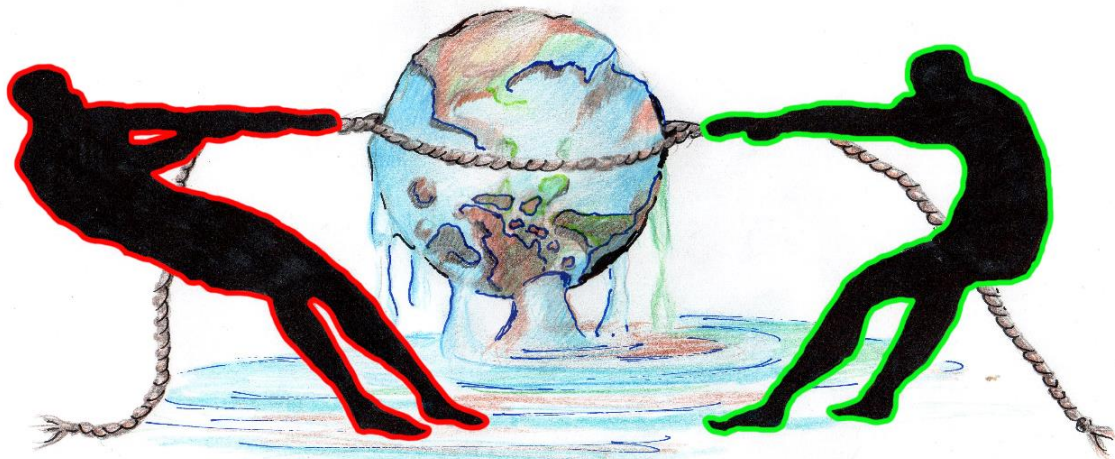
**«Από την κατανόηση, στην αντιμετώπιση της περιβαλλοντικής κρίσης:
η συμβολή της ιστορίας και της φιλοσοφίας της επιστήμης και της
τεχνολογίας»**

Όνοματεπώνυμο Μαθητή: **Ανδρόνικος Αποστολίδης**

Τάξη: **Γ΄ Γυμνασίου**

Όνοματεπώνυμο Συντονίστριας: **Αγορίτσα Καλαντζή, Φιλόλογος**

Σχολείο: **2ο Γυμνάσιο Νεάπολης Θεσσαλονίκης**

Η προσπάθεια επικράτησης της οικολογικής συνείδησης (πράσινη μορφή)

ενάντια στην οικονομική εκμετάλλευσή του πλανήτη (κόκκινη μορφή)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο 21^{ος} αιώνας βρίσκει τη Γη και τους κατοίκους της απειλούμενους από μια ανάπτυξη χωρίς μέτρο· που ούτε το φυσικό περιβάλλον σέβεται, αλλά και τις πραγματικές ανάγκες του ανθρώπου αλλοιώνει. Την ίδια περίοδο, μεγάλες είναι οι κατακτήσεις της επιστήμης και αξιοσημείωτη είναι η πρόοδος της τεχνολογίας, η οποία όμως φαίνεται να μην έχει όρια. Έτσι, εκτός από το να δημιουργηθούν πολλά κοινωνικά, οικονομικά και περιβαλλοντικά προβλήματα, να έρθουν στο φως μια σειρά από ηθικά ζητήματα σχετικά με τον φυσικό κόσμο και το αξιακό σύστημα των ανθρώπων, τα οποία αναλαμβάνει να απαντήσει ο κλάδος της φιλοσοφίας. Μπροστά στους αυξανόμενους ρυθμούς της κλιματικής αλλαγής γίνεται συχνά διάλογος για την υιοθέτηση «πράσινων αναπτυξιακών μοντέλων». Η αειφορία αποτελεί ένα πρότυπο ανάπτυξης το οποίο τα τελευταία έτη βρίσκεται στο επίκεντρο των επιδιώξεων πολλών οργανισμών και επιχειρήσεων, καθώς αναφέρεται στην ασφαλή συν-εξέλιξη του περιβάλλοντος, της κοινωνίας και της οικονομίας και δύναται να δώσει άμεση λύση στην αντιμετώπιση του περιβαλλοντικού προβλήματος. Σε αυτήν την προσπάθεια ουσιαστικό ρόλο φαίνεται να κατέχει η εκπαίδευση, ιδιαιτέρως η ανώτατη, η οποία αναμένεται ότι θα συμβάλλει αποτελεσματικά στην προώθηση και ενίσχυση της αειφόρου ανάπτυξης στην κοινωνία μέσω της Κριτικής Παιδαγωγικής.

1. ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

1.1 Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Κατά καιρούς έχουν δοθεί διάφοροι ορισμοί με σκοπό να αποδοθεί νόημα στα χαρακτηριστικά της σύγχρονης κοινωνίας. Ένας αποδεκτός από την επιστημονική κοινότητα όρος είναι αυτός της «κοινωνίας της γνώσης», καθώς αποτυπώνει εύστοχα την πολιτιστική, οικονομική, πολιτική και θεσμική διάσταση της σύγχρονης κοινωνίας.

Η κοινωνία της γνώσης αναμφίβολα είναι η εποχή όπου για πρώτη φορά ο ανθρώπινος νους αποτελεί μια τόσο ισχυρή παραγωγική δύναμη τεχνογνωσίας. Ενώ όμως το είδος μας έχει καταστεί ικανό να αλλάξει τη ροή της ιστορίας, οι επιστήμονες μιλούν για μια ανθρωπογενή οικολογική κρίση, ως αποτέλεσμα του περιβαλλοντικού εκσυγχρονισμού. Με λίγα λόγια στην κοινωνία της γνώσης το τρίπτυχο «γνώση – επιστήμη – πρόοδος» διαταράσσεται μέσω του σημαντικού ζητήματος της οικολογικής καταστροφής του πλανήτη. Οι Hall et al. αναφέρουν πως οι αυξημένες κοινωνικοοικονομικές ανάγκες αναπτύσσουν την κουλτούρα της μεταβιομηχανικής εποχής, όπου οι ανθρώπινες συμπεριφορές παραγκωνίζουν τη φύση. Έτσι τα περιβαλλοντικά ζητήματα έρχονται δεύτερα στη σκέψη της κοινωνίας και ο άνθρωπος στο βωμό της πολυτέλειας, μολύνει καθημερινά τη Γη (Στη Σιδηροπούλου, 2023)

1.2 ΑΜΕΣΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

Η πρώτη έκθεση εκτίμησης του κλιματικού κινδύνου στην Ευρώπη, την οποία πραγματοποίησε ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Περιβάλλοντος, καλεί για την άμεση ανάληψη δράσης, εκτιμώντας ότι είναι πλέον κατεπείγουσα σε τομείς όπως η προστασία της ακτογραμμής, η αγροτική παραγωγή, η επίδραση των καυσώνων στον γενικό πληθυσμό, η πρόληψη και αντιμετώπιση των πλημμυρών και η ενίσχυση των ευρωπαϊκών μηχανισμών αλληλεγγύης. Η έκθεση συνοψίζει όλες τις τελευταίες επιστημονικές έρευνες και δημοσιεύσεις, υποδεικνύοντας τις παρακάτω πέντε ομάδες με σοβαρές επιπτώσεις λόγω της κλιματικής κρίσης:

1. Οικοσυστήματα
2. Παραγωγή τροφής
3. Υποδομές
4. Υγεία
5. Οικονομία

1.3 ΑΓΧΟΣ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

Τα ακραία καιρικά φαινόμενα έχουν άμεσο αντίκτυπο στην ψυχική υγεία των ανθρώπων. Νέοι όροι όπως το «άγχος της κλιματικής αλλαγής» αναδύονται για να αντικατοπτρίζουν την πραγματικότητα των επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής στην ψυχική υγεία. Οι νέοι συχνά βιώνουν άγχος όταν βλέπουν τις άμεσες επιπτώσεις της υπερθέρμανσης του πλανήτη, ενώ αισθάνονται ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για να το διορθώσουν ή να το σταματήσουν. Αυτή είναι μια σημαντική στιγμή για την ΕΕ να δημιουργήσει μια ατζέντα για την έρευνα προτεραιότητας στον τομέα του κλίματος και της υγείας, όπου η ψυχική υγεία πρέπει να έχει ισότιμη θέση με τη σωματική υγεία (Lawrance, 2024· στο «Hellas Journal», 2024)

2. ΣΧΕΣΗ ΑΝΘΡΩΠΟΥ-ΦΥΣΗΣ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

2.1 Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Η σχέση του ανθρώπου με τον φυσικό κόσμο υπήρξε ανέκαθεν αντιφατική. Η ιδιαιτερότητα αυτής της σχέσης οφείλεται αφενός στην εξάρτηση του ανθρώπου από το περιβάλλον του και αφετέρου στη σύγκρουσή του με αυτό, λόγω της συνείδησης της φυσικής αδυναμίας του απέναντί του. Μέχρι τον 19ο αιώνα η κυρίαρχη αντίληψη στο Δυτικό κόσμο ήταν ότι η ανθρώπινη κοινωνία αποτελεί ξεχωριστό βασίλειο από τη φύση. Ο άνθρωπος στην προσπάθειά του να κατανοήσει τις κοινωνικές δομές αλλά και τον εαυτό του, στράφηκε στη φύση ως παρατηρητής προκειμένου να καλύψει ένα σταθερό νατουραλιστικό υπόβαθρο, στο οποίο βασισμένος θα προσπαθήσει να ερμηνεύσει την ιστορία του. Ο 17ος θα παρακολουθήσει την έκρηξη των φυσικών επιστημών. Η σκέψη σε συμφωνία με το πνεύμα του διαφωτισμού θα στραφεί στον επιστημονικό λόγο, δείχνοντας απόλυτη εμπιστοσύνη στη θετική γνώση. Ο ορθός λόγος προσανατολισμένος πλέον προς τη μηχανιστική σκέψη των θετικών επιστημών, θα σταθεί στον αντίποδα της ανορθολογικής θρησκευτικής αντίληψης του κόσμου. Η θεωρία του Δαρβίνου θα επισφραγίσει τη νεότερη τάση. Η απομαγικοποίηση της φύσης θα τοποθετήσει στο προσκήνιο τη νόηση, η οποία οφείλει να καθυποτάξει τη φύση, ενώ η γνώση ως μόνη δύναμη δεν θα γνωρίζει πλέον όρια. Τον 18ο αιώνα, η βιομηχανική επανάσταση και η ραγαία αύξηση της μαζικής παραγωγής θα οδηγήσουν σε ακόμα μεγαλύτερη επιβάρυνση για το περιβάλλον (Σαμαντά, στους Ευ.Δ.Πρωτοπαπαδάκη & Ευ.Δ.Μανωλά, 2012).

Στα μετέπειτα χρόνια και ιδιαίτερα στον 20ο αιώνα γίνεται εμφανής μια αλλαγή στις νοοτροπίες των δυτικών χωρών, η οποία οφείλεται σε μια αλληλουχία ιστορικών γεγονότων. Η τεχνολογική επανάσταση που σημειώθηκε τον περασμένο αιώνα

οδήγησε στην υποβάθμιση του περιβάλλοντος και στην εντατικοποίηση της παραγωγής επιβαρύνοντας τη βιόσφαιρα. Όμως, η ρίψη των δύο ατομικών βομβών στην Ιαπωνία, όπως και ο εκτεταμένος ψεκασμός με agent orange στον πόλεμο του Βιετνάμ κατέδειξαν πόσο τεράστια καταστροφή μπορεί να προκαλέσει ο άνθρωπος στη φύση. Έτσι από τη δεκαετία του 1950 χιλιάδες άνθρωποι αρχίζουν να συνασπίζονται υπέρ του περιβάλλοντος και να αποκτούν οικολογικές συνειδήσεις εκφράζοντας τις ιδέες τους μέσω καλλιτεχνικών έργων. Στο άρθρο «Η ηθική της Γης» από το βιβλίο A Sand Country Almanac του Aldo Leopold έχουμε για πρώτη φορά την εμφάνιση μιας νέας πρότασης στην αντιμετώπιση προς τη φύση: «Η ηθική της Γης αλλάζει τον ρόλο του Homo Sapiens από κατακτητή της κοινότητας της γης σε απλό μέλος και ισότιμο πολίτη της. Αυτό συνεπάγεται τον σεβασμό από μέρους του ανθρώπου προς όλα τα μέλη-συντρόφους αλλά και εξίσου προς την κοινότητα σαν σύνολο» (Στον Παπαγιαννόπουλο, 2010).

2.2 Η ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΣΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Η φιλοσοφία ανταποκρίθηκε θετικά στην μεγαλύτερη πρόκληση της εποχής μας: τα προβλήματα που σχετίζονται με την ποιότητα του φυσικού κόσμου από τον οποίο εξαρτάται η φυσική μας ύπαρξη. Ένα από τα θέματα που απασχολεί τη σύγχρονη οικοφιλοσοφική συζήτηση είναι το ζήτημα των ηθικών μας υποχρεώσεων σχετικά με τις περιβαλλοντικές μας αποφάσεις. Τα βασικά θέματα που απασχόλησαν το νέο πεδίο της περιβαλλοντικής φιλοσοφίας σχετιζόταν με κάποιους εννοιολογικούς δυισμούς:

- i. Το πρόβλημα του ανθρωποκεντρισμού σε αντιπαράθεση με τον βιοκεντρισμό (θα πρέπει να στηρίζεται μια περιβαλλοντική ηθική μόνο σε ανθρώπινες αξίες, ενδιαφέροντα και αγαθά ή σε αξίες, συμφέροντα και ότι φαίνεται μη καλό για την ανθρώπινη φύση;) Η οπτική μέσα από την οποία ο δυτικός πολιτισμός αντιμετωπίζει τη φύση σε όλο το ιστορικό του μήκος είναι ανθρωποκεντρική.
- ii. Ο δεύτερος δυισμός ήταν ανάμεσα στις λεγόμενες «εργαλειακές» και στις «εγγενείς» αξίες (έχει η μη ανθρώπινη φύση αξία επειδή και μόνο υπάρχει ή έχει αξία μόνο για την παραγωγή αγαθών για την ανθρώπινη φύση;)
- iii. Ένας άλλος δυισμός αφορούσε τον «ατομικισμό» και τον «ολισμό» (κατευθύνεται η ηθική μέριμνα μόνο προς τα άτομα ενός είδους ή σε ολόκληρα συστήματα, ο λεγόμενος οικοκεντρισμός).
- iv. Τέλος έχουμε τον δυισμό μεταξύ της “ρηχής” και της “βαθιάς” οικολογίας. Η “ρηχή” οικολογία συγκεντρώνει το ενδιαφέρον της στη μείωση της ρύπανσης, στη συγκράτηση της αύξησης του πληθυσμού της Γης, στη

συντηρητική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και στην προστασία των έμβιων ειδών, καθόσον όλα αυτά συνδέονται με την ανθρώπινη υγεία. Από την άλλη πλευρά, η “βαθιά” οικολογία ζητά επιπλέον μια νέα φιλοσοφία (μεταφυσική και ηθική) στις σχέσεις ανθρώπου-φύσης και μια, λίγο ως πολύ, ριζική αλλαγή του κοινωνικοοικονομικού μας συστήματος. Η λογική της είναι η εξής: η οικονομία μας είναι μια οικονομία διαρκούς ανάπτυξης. Είναι όμως αδύνατον να έχουμε απεριόριστη οικονομική ανάπτυξη, όταν ζούμε σε έναν περιορισμένο πλανήτη, με περιορισμένους φυσικούς πόρους. Δεν είναι λοιπόν δυνατόν μια οικονομία “δυτικού” τύπου να αντιμετωπίσει δραστικά το πρόβλημα του περιβάλλοντος.

(Παπαδημητρίου, 1995)

Από πολλούς διανοητές επιχειρήθηκαν και άλλοι τρόποι πραγμάτευσης των οικολογικών ζητημάτων είτε μέσω των παραδοσιακών ηθικών θεωριών είτε μέσω πιο νεωτεριστικών συστημάτων και ιδεολογιών. Το ερώτημα σχετικά με την απόδοση ή μη αξίας και τι είδους αξίας στο φυσικό κόσμο απασχολεί κατά κύριο λόγο τη δεοντολογία. Η δεοντολογική ηθική χρησιμοποιεί την αξιολόγηση προκειμένου να αποφανθεί για την ορθότητα μιας πράξης καθώς η κρίση προκύπτει με βάση την απόδοση αξίας ή απαξίας στην προκείμενη πράξη. Αντιθέτως υπάρχει η προσέγγιση του ωφελιμισμού, ο οποίος δεν κρίνει την ορθότητα μιας πράξης από το αν υπάρχει αξία ή απαξία στην ίδια τη φύση της αλλά μονάχα από το αποτέλεσμα της.

2.3 ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στη σύγχρονη μεταβιομηχανική εποχή η εργασία του ανθρώπου, η επιστημονική και τεχνολογική πρόοδος δεν μετατρέπονται σε δυνατότητες απελευθέρωσης από τις υλικές ανάγκες αλλά όπως φαίνεται οδηγούν ακριβώς στο αντίθετο. Η τυπική λογική, η επιστημονική γλώσσα και η μαθηματική σκέψη προσέφεραν ένα σχήμα σύμφωνα με το οποίο ο κόσμος μπορεί να γίνει αντικείμενο υπολογισμού. Έτσι, η Γη γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης συμπαρασύροντας στη λογική αυτή και τον ίδιο τον άνθρωπο (Καστοριάδης, 1981· στη Σαμαντά ό.π.).

Περαιτέρω, η πίστη στην παντοδυναμία της τεχνολογίας, χάρη στην οποία τελικώς θα αμβλυθεί το περιβαλλοντικό πρόβλημα, θα πρέπει να αντιμετωπιστεί κριτικά. Κατά πόσο μπορεί όμως μια πολιτική να θεμελιωθεί στην επιστήμη είτε είναι οικονομική, είτε τεχνική, τοποθετώντας στο περιθώριο θεμελιώδη προβλήματα της τεχνολογίας όπως το περιβαλλοντικό; Η τεχνολογία μπορεί να απελευθερώσει τον άνθρωπο αλλά μπορεί και να τον υποδουλώσει ανάλογα με τους ηθικούς σκοπούς που τίθενται (Habermas, 1993· ό.π.).

3. ΛΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

3.1 ΑΕΙΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΑΕΙΦΟΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Τα όρια που έπρεπε να τεθούν στην ανάπτυξη λόγω των προκαλούμενων περιβαλλοντικών, κοινωνικών και άλλων προβλημάτων, δημιούργησαν την ανάγκη για μια ισόρροπη σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ της οικονομικής ανάπτυξης, του φυσικού περιβάλλοντος και της κοινωνίας. Ευρύτερα γνωστός είναι ο ορισμός για την αειφορική ανάπτυξη που παρέχεται από την έκθεση Brundtland: «Αειφόρος ανάπτυξη είναι η ανάπτυξη που ικανοποιεί τις ανάγκες του παρόντος χωρίς να υπονομεύει τη δυνατότητα των μελλοντικών γενεών να ικανοποιήσουν τις δικές τους ανάγκες. Η «αειφορική χρήση» βρίσκει εφαρμογή μόνο στους ανανεώσιμους πόρους. Γι' αυτό και θεωρείται ως η ιδανικότερη για τη λύση του περιβαλλοντικού προβλήματος: εξυπηρετούνται και τα οικονομικά συμφέροντα και η ομαλή λειτουργία της κοινωνίας και η προστασία του περιβάλλοντος (Φωτιάδης, 2017).

3.2 Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΕΙΦΟΡΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ

Για την αντιμετώπιση της περιβαλλοντικής κρίσης και την οικοδόμηση ενός αειφόρου μέλλοντος, τα τελευταία χρόνια έχει γίνει κέντρο μελέτης η Εκπαίδευση για την Αειφόρο Ανάπτυξη και για την Παγκόσμια Ιδιότητα του Πολίτη. Στόχος είναι να βοηθήσει τους αυριανούς πολίτες να γνωρίσουν τα πολύπλοκα παγκόσμια ζητήματα και να τους δώσει τη δυνατότητα να γίνουν ενεργοί και ενημερωμένοι πολίτες. Η εκπαίδευση δεν έχει ως σκοπό μόνο την παραγωγή γνώσης αλλά και την παραγωγή πολιτικών υποκειμένων. Τα σχολεία πρέπει να αποτελούν χώρους κριτικής εκπαίδευσης η οποία θα διαμορφώνει πολίτες ικανούς να διαφεντεύουν τη ζωή τους αλλά και να επεμβαίνουν στο τρόπο παραγωγής γνώσης.

Η ανάγκη για μια νέα μορφή εκπαίδευσης που θα εστιάζει στις παγκόσμιες αλλαγές, στην κατανόηση της συγκρότησης του υποκειμένου και τις σχέσεις του με τον σύγχρονο μεταβαλλόμενο κόσμο οδήγησε στην προσέγγιση μιας νέας μεθόδου μέσα από την Κριτική Παιδαγωγική (Paulo Freire). Βασικός στόχος είναι η προσωπική απελευθέρωση του ανθρώπου μέσω της κριτικής συνειδητοποίησης, το οποίο είναι το πρώτο βήμα ενός ευρύτερου συλλογικού πολιτικού αγώνα για να δημιουργηθούν οι βάσεις για μια κοινωνία με οικολογικά πρότυπα. Στην ουσία η Κριτική Παιδαγωγική απεγκλωβίζει την παιδαγωγική σκέψη από τη στενή αντίληψη της εκπαίδευσης ως εσωστρεφούς συστήματος και συνδέει την γνώση με την κοινωνική δράση με απώτερο σκοπό τον μετασχηματισμό της κοινωνίας (Μικρογιαννάκη, 1994).

4. ΕΠΙΛΟΓΟΣ – ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΓΝΩΜΗ

Η κλιματική αλλαγή είναι συνέπεια του ανθρωποκεντρισμού και της εργαλειακής αξίας που δόθηκε στη φύση, ως αποτέλεσμα της ραγδαίας ανάπτυξης της τεχνολογίας και της επιστήμης από τον δυτικό κόσμο. Έτσι, υποστηρίζω την υιοθέτηση του βιοκεντρισμού ως νοοτροπία και την αναγνώριση εγγενούς αξίας στη φύση, καθώς ο άνθρωπος ήταν και θα είναι πάντα ισότιμο μέλος σε αυτό το ευρύτερο βασίλειο της φύσης, στο οποίο πρέπει να συμπεριφέρεται με σεβασμό. Για να πραγματοποιηθεί κάτι τέτοιο είναι απαραίτητη η υιοθέτηση της αειφορικής ανάπτυξης από τους ανθρώπους, κάτι που θα επιτευχθεί μέσω της Κριτικής Παιδαγωγικής.

8. Σαμαντά, Αναστασία (2012) «Εικόνες της φύσης. Από τον Spenser στον Gorz». Στο Ευ. Δ. Πρωτοπαπαδάκης & Ευ. Δ. Μανωλάς (επιμ.) «Περιβαλλοντική ηθική: Προκλήσεις και Προοπτικές για τον 21ο Αιώνα», σελ.155-170. Ορεσσειάδα: Τμήμα Δασολογίας και Διαχείρισης Περιβάλλοντος και Φυσικών Πόρων - Δ.Π.Θ. Ανακτήθηκε από

<https://fmenr.duth.gr/wp-content/uploads/2021/03/2.-Perivallontiki-lthiki.pdf>

9. Σιδηροπούλου, Κυριακή, (2023) «Η Περιβαλλοντική Κρίση στην Κοινωνία της Γνώσης και η Αειφόρος Ανάπτυξη στην Ανώτατη Εκπαίδευση», 2023

Στο «ACADEMIA» 31-32. Ανακτήθηκε από

<http://xantho.lis.upatras.gr/pasitheer/index.php/academia>

10. Φωτιάδης, Μιχάλης (2017) «Αειφορία και αειφόρος ανάπτυξη: Μια (ακόμα) κριτική θεώρηση» στο «για την Περιβαλλοντική Εκπαίδευση»τ.12 (58). Π.Ε.ΕΚ.Π.Ε (ηλεκτρον. έκδοση). Ανακτήθηκε από

<https://www.peekpemaonline.gr/article/%CE%B1%CE%B5%CE%B9%CF%86%CE%BF%CF%81%CE%AF%CE%B1-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B1%CE%B5%CE%B9%CF%86%CF%8C%CF%81%CE%BF%CF%82-%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CF%80%CF%84%CF%85%CE%BE%CE%B7-%CE%BC%CE%AF%CE%B1-%CE%B1%CE%BA%CF%8C%CE%BC%CE%B1-%CE%BA%CF%81%CE%B9%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CE%B8%CE%B5%CF%8E%CF%81%CE%B7%CF%83%CE%B7>